

Arrest

nr. 213 768 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANHEMMENS
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VANHEMMENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 april 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 mei 2017.

1.2. Op 26 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Quetta. U woonde in de wijk Mariabad / Meherabad tot 2007, toen u twaalf of dertien jaar oud was. U ging gedurende die tijd nooit naar school, maar werkte wel als leerjongen bij een kleermaker in de bazaar. U ging dan naar Iran om te werken in een kippenkwekerij en slachterij in de buurt van Teheran.

U werkte acht a negen jaar in Iran, maar werd slecht behandeld en vreesde steeds de politie en deportatie. U wou niet terugkeren naar Pakistan, omdat u hoorde dat de situatie voor Hazara daar aan het verslechteren was, en greep uw kans om naar Europa te komen toen u hoorde dat een groep van uw collega's hun vertrek aan het voorbereiden was.

In 2014 bracht een smokkelaar u naar Turkije, en regelde u de oversteek naar Griekenland. Daar werd u evenwel in een soort van gesloten centrum geïnterneerd tot u asiel aanvraag een goed half jaar later, waarop u terug werd vrijgelaten. U bracht alles samen zo'n drieënhalf jaar door in Griekenland, waar u werkte in de fruitpluk, en enkele keren zonder succes probeerde om naar Italië te reizen. In april 2017 ten slotte slaagde u er in om via Italië en Frankrijk naar België te reizen, waar u aankwam op 27 april 2017 en internationale bescherming aanvraag op 4 mei 2017. Ter staving van uw vraag om internationale bescherming legt u voor: een Pakistaanse geboorteakte(B-form), kopieën van uittreksels uit het Pakistaanse paspoort van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van een document van uw vader, een aantal foto's, en de enveloppes waarin deze zaken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u om uw afkomst en nationaliteit te staven, enkel een kennelijk 25 jaar oude, met de hand ingevulde geboortecertificaat kan voorleggen (document 1). Deze factoren samen beschouwd met de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten waarop infra gewezen, zorgen ervoor dat de bewijswaarde van dit stuk eerder gering is. Aangezien bij uw vraag om internationale bescherming en uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog opgetekend werd dat u de Afghaanse nationaliteit zou hebben, is het nochtans van cruciaal belang dat u uw voorgehouden Pakistaanse nationaliteit terdege zou kunnen aantonen.

U geeft aan dat u voor het overige nooit een ander identiteitsdocument gehad zou hebben in Pakistan, omdat u minderjarig was gedurende uw gehele verblijf in het land (CGVS p. 3). **U heeft sinds uw komst naar België in april 2017 evenwel op geen enkel moment geprobeerd om bijvoorbeeld via uw familieleden in Pakistan, of de Pakistaanse consulaire instanties in België enig ander identiteitsbewijs te verkrijgen (CGVS p. 3, 4). Er werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd gedurende het onderhoud voor het GCVS om al het mogelijke te doen om deze zaken toch nog in orde te brengen (CGVS p. 4, 17), maar u hebt dit klaarblijkelijk niet gedaan, wat maar van weinig interesse in uw eigen zaak en medewerkingszin met de procedure getuigt.** Voor het overige presenteert u ook nog kopieën van een identiteitskaart en een paspoort van een persoon waarvan u beweert dat het van uw vader zou zijn, maar bij gebreke aan overtuigende identiteitsdocumenten uwentwege, is het maar de vraag of deze persoon überhaupt uw vader is. Daardoor kan het CGVS in deze eigenlijk enkel afgaan op uw verklaringen.

Er dient **ten tweede** evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen gedurende het gehoor niet steeds betrouwbaar bleken, met name wanneer het ging over de periode na uw vertrek uit Pakistan, en voorafgaand aan uw komst naar België. U verklaarde primo namelijk gedurende het onderhoud initieel nog dat u “twee jaar geleden” Europa was binnen gekomen, dus in 2016 ongeveer, een stelling waar u aan vast houdt ook wanneer gevraagd werd of het toch niet langer gelden was al; u spreekt van negen maanden in Griekenland en een jaar in België (CGVS p. 11). Nochtans werden uw vingerafdrukken reeds begin 2014 genomen in Griekenland, getuige de “Eurodac-hit” in uw dossier. Hier op gewezen, dient u toe te geven dat u gelogen heeft over het moment van uw komst naar Europa (CGVS p. 11). Dat u het CGVS zou proberen misleiden over het moment van uw komst naar Europa, getuigt wederom van maar weinig medewerkingszin. Hierop geeft u een alternatieve versie van wat u eerder verklaarde, en stelt u dat u in totaal nog zo’n drieënhalve jaar in Griekenland verbleef voor uw komst naar België (CGVS p. 12). **U legt evenwel geen enkel document of ander stuk voor dat uw komen en gaan in die periode kan staven, en het CGVS kan ook hier enkel afgaan op uw verklaringen, terwijl duidelijk blijkt dat u er niet voor terugdeinst om het CGVS te proberen misleiden.**

Secundo stelt u tevens dat u na uw vertrek uit Pakistan in 2007, voor uw komst naar Europa, een aantal jaar in Iran gewoond hebt. U verklaart dat u daar acht a negen jaar woonde (CGVS p. 8), maar gezien de leugenachtige verklaringen waarop supra gewezen, zou het over een verblijf van hooguit een zevental jaar hebben kunnen gaan. Bovendien kan u maar erg weinig vertellen over dit jarenlange verblijf; gevraagd waar u verbleef, kan u enkel vaag verwijzen naar een kippenbedrijf in Teheran, en situeert u de locatie aan de hand van twee plaatsnamen, Punak en Chardiwari (CGVS p. 8). Enkel de eerste, Punak, valt terug te vinden als locatie, en zou een rijke buurt in centrum Teheran betreffen (zie stukken toegevoegd aan het dossier) – geen typische locatie voor de nabijheid van een grootschalige kippenkwekerij / slachterij, bedrijven die typisch veel geuroverlast met zich mee brengen. Bovendien, gevraagd naar wat u deed na het werk, verklaarde u dat u nooit durfde buiten komen en steeds op het bedrijfsterrein bleef (CGVS p. 8, 9). Dit valt maar erg moeilijk te geloven; zelfs als u illegaal in het land was, tart het alle verbeelding dat u zich er bij neer zou leggen om zeven jaar lang zo goed als opgesloten te leven. Zeker nu u zich ook initiatiefrijk heeft getoond om helemaal naar Europa te reizen. **En ook voor deze episode uit uw relaas legt u geen enkel document noch een andere bewijs voor om dit te staven. Samen genomen kan daarom gesteld worden dat u uw verblijf in Iran gedurende deze periode (of überhaupt) niet aannemelijk kan maken.**

Bovendien blijkt **ten derde** dat u ook uw vertrek uit Pakistan in 2007, noch uw verblijf in Quetta voorafgaand aan dat moment vaststaan. U kan ook hier primo geen enkel document of stuk over voorleggen (behalve voornoemde B-form, zie supra), en uw verklaringen zijn maar van een twijfelachtig allooï. Zo stelt u secundo dat u steeds woonde in “Malai Fatima” in Mariabad (CGVs p. 5), maar er valt geen enkele straat buurt, etc. met deze naam, of een variatie daarop terug te vinden. Tertio verwijst u naar een aantal aanslagen die in Quetta plaatsvonden toen u daar nog gewoond zou hebben.

De eerste die u aanhaalt zou plaatsgegrepen hebben in 2004, die u situeert in de Liaqat Bazaar, en waarover u stelt dat het waarschijnlijk ging om één dader, waarbij er ook door de overheid geschoten werd, en er "mogelijk" meer dan 200 mensen omkwamen (CGVS p. 13, 14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt evenwel dat er niet één maar drie daders waren, die een vijftigtal doden veroorzaakten en niet gedood werden door tegenvuur van de overheid, maar zichzelf opbliezen.

Ten slotte liet u via uw advocaat op het einde van het onderhoud voor het CGVS nog optekenen dat u het CGVS op de hoogte zou houden van uw pogingen om aan Pakistaanse identiteitsdocumenten te raken (CGVS p. 17), maar tot op heden heeft het CGVS geen dergelijk bericht mogen ontvangen, een zoveelste element dat wijst op een gebrek aan medewerking met de procedure voor het verlenen van internationale bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Samen genomen kan dus besloten worden dat u er niet in slaagde om uw nationaliteit, uw identiteit, en uw voorgehouden verblijfplaatsen gedurende het laatste decenium aannemelijk te maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het de stad Quetta gelegen in de provincie Balochistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Pakistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Quetta heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Pakistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Pakistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een aanvraag ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een foto van verzoeker als kind met zijn vader (stuk 3) en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2018 in hoofde van J. A. (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij niet naar Pakistan kan terugkeren omwille van de verslechterde situatie voor Hazara's. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn nationaliteit, zijn identiteit, zijn beweerde verblijfplaatsen en zijn afkomst uit de stad Quetta, in de provincie Balochistan in Pakistan. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker zijn Pakistaanse nationaliteit niet kan aantonen nu (1) hij zijn afkomst en nationaliteit enkel kan staven aan de hand van een 25 jaar oude, met de hand ingevulde geboortecertificaat, waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend, (2) dat bovendien moet worden vastgesteld dat hij bij aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming en bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat hij de Afghaanse nationaliteit zou hebben, (3) dat verzoekers gebrek aan interesse om via familieleden in Pakistan dan wel via de Pakistaanse consulaire instanties in België enig ander identiteitsbewijs te verkrijgen verder getuigt van een gebrek aan medewerking en (4) niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de kopieën van identiteitskaart en paspoort die verzoeker bijbrengt van diens vader zouden zijn; (ii) verzoekers verklaringen over de periode na zijn vertrek uit Pakistan en voorafgaand aan zijn komst naar België niet betrouwbaar zijn en hij bovendien geen enkel document of ander stuk bijbrengt dat zijn komen en gaan in die periode kan staven; (iii) verzoekers verklaring als zou hij in 2007 een aantal jaar in Iran hebben gewoond evenmin kan overtuigen nu (1) zijn verklaringen over de duur van dit verblijf leugenachtig zijn, (2) verzoeker erg weinig kan vertellen over dit jarenlang verblijf en zijn verklaringen bovendien niet-aannemelijk zijn, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker gedurende zeven jaar een zo goed als opgesloten bestaan zou hebben geleefd en (4) verzoeker geen enkel document of ander bewijs voorlegt om dit verblijf te staven; (iv) verzoekers vertrek uit Pakistan in 2007, noch zijn verblijf in Quetta voorafgaand aan dit vertrek vaststaan nu (1) hij hiertoe geen enkel document of ander bewijs bijbrengt behoudens het voormelde B-form, (2) zijn verklaringen niet kunnen overtuigen over de regio waar hij woonde nu deze niet terug te vinden is en (3) verzoeker foutieve verklaringen aflegt over de aanslag die in Quetta plaatsvond toen hij daar nog zou hebben gewoond; (v) verzoeker nalaat om andere Pakistaanse identiteitsdocumenten voor te leggen; (vi) de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) de vaststelling dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België verder afbreuk doet aan de beweerde redenen van vertrek en zijn vrees voor vervolging.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Quetta, in de provincie Balochistan in Pakistan, noch zijn nationaliteit, identiteit en eerdere verblijfplaatsen aannemelijk weet te maken en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk alle documenten heeft voorgelegd waaruit zijn nationaliteit, alsook de band met zijn vader blijkt, dient erop gewezen dat hij er volledig aan voorbijgaat dat hij tot op heden nalaat om - behoudens het oude geboortecertificaat - enig ander identiteitsdocument voor te leggen en dit ondanks het feit dat hij gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aangemaand om een Pakistaans paspoort of identiteitskaart aan te vragen bij de Pakistaanse consulaire instanties in België (administratief dossier, stuk 6, p. 3-4). Van verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij, in het kader van zijn plicht tot medewerking, al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn nationaliteit, identiteit en relaas ondersteunen. Dergelijke verregaande desinteresse doet dan ook afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker geenszins aantoon dat de door hem voorgelegde kopieën van een identiteitskaart en van een paspoort aan zijn vader zouden toebehoren. Uit de slecht leesbare kopie van de foto die werd toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) kan immers allerminst worden opgemaakt dat het rechtstaande jonge kind verzoeker zou betreffen, gelet op het grote leeftijdsverschil. Evenmin kan worden achterhaald of (één van) de man(nen) op de foto dezelfde is als de persoon die staat afgebeeld op de door verzoeker voorgelegde documenten (zie administratief dossier, map 'Documenten'), noch welke band verzoeker met deze persoon zou hebben. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker samen met deze man op de foto staat, zegt dit immers niets over hun eventuele verwantschap, noch over de plaats, tijd, ruimte en omstandigheden waarin deze foto werd genomen nu foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet. Hoe dan ook dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Pakistan "*Corruptie en documentenfraude*" van 26 maart 2018) dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie hetzij door ze na te laten maken. Dit alles maakt dat aan Pakistaanse documenten - zoals de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart en paspoort - slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer nu het slechts kopieën betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en aldus geen enkele garantie beiden op vlak van authenticiteit.

Dat verzoeker van in het begin, bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, kenbaar heeft gemaakt dat hij van Pakistan afkomstig is en niet van Afghanistan en dat een materiële vergissing op de bijlage 26 hem niet toegerekend mag worden nu hij telkens duidelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit Pakistan, kan hij allerminst gevolgd worden. Uit zowel de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 22, vraag 2.3.), alsook zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 22, p. 4) blijkt immers dat verzoeker heeft aangegeven over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en maakt hij geen melding van een Pakistaanse nationaliteit. Dat het aldus een materiële vergissing zou betreffen op de bijlage 26 kan dan ook niet overtuigen, vermits verzoeker nog op twee andere ogenblikken heeft volgehouden van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De vaststelling dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn nationaliteit en bovendien (tot op heden) nalaat om een overtuigend identiteitsbewijs voor te leggen, leidt er wel degelijk toe te besluiten dat hij zijn nationaliteit en identiteit niet onomstotelijk aantoot.

Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat hij alle informatie heeft gegeven die hij nog wist, dat hij op 12-jarige leeftijd naar Iran ging en zich als minderjarige weinig van de precieze omstandigheden kon herinneren, slaagt hij er niet in zijn oppervlakkige en zelfs leugenachtige verklaringen over zijn jarenlang verblijf in Iran te verschonen of te vergoelijken. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij acht tot negen jaar in Iran zou hebben gewoond (administratief dossier, stuk 6, p. 8), hetgeen echter niet in overeenstemming is met de "Eurodac-hit" waarbij zijn vingerafdrukken werden genomen begin 2014 in Griekenland (administratief dossier, stuk 21) en waaruit blijkt dat het hooguit over een verblijf van zeven jaar in Iran zou kunnen gaan. Hoe dan ook moet opgemerkt dat verzoeker toen een leeftijd van 18 à 19 jaar had en bezwaarlijk zijn minderjarigheid kan invoeren teneinde zijn gebrekkige kennis over zijn verblijf in Iran toe te dekken. Dat verzoeker amper buiten durfde te vertoeven in Iran gedurende dit ganse verblijf en zo goed als opgesloten leefde gedurende deze zeven jaar is verder niet aannemelijk. De commissaris-generaal merkt in dit verband nog terecht op dat dit niet verenigbaar is met de vaststelling dat hij zich initiatiefrijk genoeg heeft getoond om helemaal naar Europa te reizen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker nalaat om enig document, dan wel enig ander bewijs voor te leggen om zijn verblijf in Iran gedurende deze periode, dan wel in het algemeen, te staven.

Verzoeker vervolgt dat zijn jeugdige leeftijd ten tijde van zijn verblijf in Pakistan betekent dat hij zich geen specifieke details kan herinneren en meent verder dat kinderen sommige zaken soms anders beleven en ervaren, zodat het feit dat hij aangaf dat er één dader betrokken was bij een aanslag in Quetta waarbij mogelijk meer dan 200 mensen omkwamen, niet betekent dat hij geen waarheidsgetrouw verhaal neerzet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan de vaststelling dat hij geen enkel document of stuk kan voorleggen ter ondersteuning van zijn identiteit en nationaliteit behoudens de voormelde oude geboorteakte waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat zijn verklaringen over zijn eerdere verblijfplaatsen leugenachtig zijn gebleken. Bovendien kan ook van iemand die op jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten worden verwacht dat hij bij machte is te kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de problemen in zijn stad en dat hij deze accuraat kan omschrijven. Te meer nu verzoeker aangeeft dat zijn beide ouders over het Pakistaans burgerschap beschikten (administratief dossier, stuk 12, p. 5 en 8) en hij zodoende via zijn vader informatie zou hebben kunnen bekomen over zijn regio van herkomst.

Ook met het louter volharden in zijn verklaringen dat de buurt "Malai Fatima" wel degelijk bestaat in Mariabad, slaagt verzoeker er niet in zijn herkomst uit Quetta in de provincie Balochistan in Pakistan aannemelijk te maken. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, kan immers geenszins uit de bijgevoegde beslissing van 29 juni 2018 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van J. A. (stuk 4) worden afgeleid dat deze man afkomstig zou zijn uit deze buurt, noch dat deze buurt daadwerkelijk zou bestaan.

Verzoeker hekelt voorts dat het feit dat documenten uitgaande van Pakistan of andere naburige landen fraudegevoelig zijn niet betekent dat zijn relaas of verklaringen onbetrouwbaar of nutteloos zijn. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat de vluchtmotieven van verzoeker niet of onvoldoende onderzocht werden en het poneren van een vrees voor vervolging in Pakistan, is niet relevant aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit de stad Quetta, in de provincie Balochistan in Pakistan. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Pakistanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Pakistan zijn verhuisd. Zoals hoger wordt vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit de stad Quetta in de provincie Balochistan, noch uit een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Pakistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER